

NHÀ THƠ QUỲNH ANH

VỚI TRĂNG MỜ ĐÀ LẠT

Nhà thơ QUỲNH ANH (Phạm Thị Ánh Bích) chuyên viết thơ thể “lục bát”, ngấm ngùi vì cuộc tình lỡ, viết đôi dòng hồi ký đầy cô đơn hờn tủi về Đà Lạt xưa và đặt tên là “Với trăng mờ niêm”:

“Đà Lạt ngoài cái vẻ mỹ miều, thơ mộng, lãng mạn, tình tứ, còn là nơi đầy kỷ niệm, là thiên đường của riêng em. Khi chạ đến Đà Lạt, em vẫn nhớ sẽ có những đêm cùng anh ngắm trăng vàng trên đỉnh Lâm Viên. Nhớ quê hương, em lại nhớ Đà Lạt thân yêu với niềm mơ ước mà không trăn trở và những tháng ngày đau của cuộc tình dang dở.

Đêm năm đó, Đà Lạt đang thêm thiếp dãi ánh sáng mờ màng bàng bạc của trăng hạ tu. Mình em thì thì n tr c ngôi biệt thì g n h Than Th , nhìn ánh đèn le lói trên l u cao. Em c mong cánh c a ch t hé ra và anh b c đ n bên em thì m thì: “Anh mãi mãi yêu em, không bao giờ thay đ i và chúng mình s không bao giờ chia cách”. Cánh c a vô-tri im lìm không biệt xúc đ ng vì tình c m kh c kho i c a em và anh cũng ch ng bao giờ biệt đ n em đang thì n thì d i ánh trăng mờ đ thì ng đau, đ h n i, đ đ i ch vô v ng.

Em l n b c theo ánh trăng khuya đ n h Xuân H ng, lang thang d i r ng hoa đào đ c mong mình đ c tan loãng trong biệt n s ng m đ c. Nh ng đám mây l ng l theo nhau v che khu t v ng trăng. Bóng trăng trên m t h cũng nh t nhòa tan biệt n đi. Cho đ n bây giờ m i l n nh i, em v n mu n b t khóc cho i h n đau xót theo dòng n c m t trôi đi, cho lòng nh b t n i chua xót, đ ng cay.

Đêm nay trăng huy n o, thì m l nh h n em. V khuya, tỉnh không v ng l ng êm đ m trong g c ng yên bình và hình nh không có t ng chim kêu s ng. Nh ng b i trúc, khóm mai t s ng đêm, đang run r y m ánh trăng vàng. Em ng i đây t ng nh đ n anh, nh vô vàn. Em nh k n m x a, nh Đà Lạt v i nh ng con đ c mù s ng, v i h Than Th , v i r ng Ái Ân, v i trăng soi đáy n c, v i mây trôi l ng l . Mây tr i đang lãng đãng, v n v ng v i trăng, v i gió, và em đang ng n ng g i h n mình theo:

“N i trôi ch thì y mây tr i
Lênh đênh ta v n g a đ i cô đ n.”

Sau đó cô gái B c Ninh QUố NH ANH đ t bút vi t bài thơ cùng t a đ là “V ng trăng k ni m”:

“Tình x a đã ch ng vương tròn
Nâng niu k n m nét son thì u thì i
Kh kh nu i t c ngàn kh i
V ng trăng thì a y m t đ i băng khuâng
Chia tay lòng v n phân vân
Bi t bao năm tháng âm thì m nh ai.”

QUố NH ANH vi t t i p “Đà Lạt trong m ” (năm 2001), ghi l i nh ng k ni m v tình ái đ y

“xót xa”, lắ m “tắ i hắ n” cắ a mình tắ i thành phắ sắ ng mù miắ n cao nguyên:

“Đà Lắ t, nắ i ámắ nh khôn người trong lòng; nhắ ng Đà Lắ t cũng là chắ n tôi hắ ng mắ ắ c. Trắ c khi tắ i Đà Lắ t, tôi vắ n thắ ng mắ thắ y mình đang sắ ng rắ t yên bình hắ nh phúc trong tình yêu thắ ng cắ a ngắ i yêu đắ u. Cái thành phắ xinh đắ p có sắ c quyắ n rắ làm tôi say mê cũng có khắ năng đắ p tắ ngắ n lắ a yêu đắ ng đang bắ ng cháy trong trái tim ngắ thắ khắ đắ i nhắ ng rắ t nắ ng nhắ t cắ a tôi. Thắ rắ i, mắ ng đắ p đã theo nhắ ng giắ t mắ a xuân ngàyắ y trôi đi mắ t. Hi vắ ng tắ ng lai cũng đã tan theo khói sắ ng mênh mang đắ u núi, lắ ng đắ ng ven rắ ng:

“Mắ ng ngày xanh đã lắ làng
Bắ t bao tắ i hắ n muôn vàn đắ ng cay.”

Rắ i tắ đó, ngay trong tuắ i thanh xuân, trái tim tôi đã băng giá, cắ n cắ i, rắ rắ i. Nắ i đau bắ t nguắ n tắ thành phắ xinh đắ p này là mắ t vắ t thắ ng đau nhắ c mãi.

Trong nhắ ng năm tháng đắ ng đắ ng, tôi cũng đã cắ gắ ng tắ o cho mình nắ m hi vắ ng. Hi vắ ng có mắ t ngày nào mình quên đắ c nắ i xót xa. Nhắ ng, cho mãi đắ n hôm nay, mái tóc đã đi mắ sắ ng, nhắ ng nắ m hi vắ ng cũng là hoài vắ ng mà thôi. Tuy thắ , thành phắ Đà Lắ t đắ i vắ i tôi vắ n là nắ m mắ ắ c không đắ t đắ c. Đắ i vắ i tôi, đắ nh Lâm Viên là ngắ n Hi Mã Lắ p Sắ n cắ a nhắ ng ngắ i leo núi. Hắ cũng nhắ tôi, cũng mắ ắ c lên đắ c tắ i đắ nh núi, nhắ ng cắ may không đắ n vắ i tắ t cắ mắ i ngắ i.

Nhắ ng ngắ n đắ i chìm đắ m trong sắ ng mù lúc hoàng hônắ p đắ n. Nhắ ng con đắ ng đắ c núi, mắ hắ , chắ p chắ n trong nhắ ng buắ i sáng mù sắ ng. Nhắ ng rắ ng thông hieu hắ t che khuắ t nhắ ng mái nhà thắ p thoáng bên trong. Nhắ ng ánh đèn hắ t ra tắ nhắ ng căn bắ t thắ m áp, quyắ n rắ nhắ ng kắ lắ hành trong đêm đông giá lắ nh. Bao nhiêu lắ n tôi tắ vắ vào bắ c tranh mắ ng tắ ng cắ a tôi rắ t nhắ u hìnhắ nh tuyắ t vắ i. Nhắ ng, vắ tình tắ , đắ m lắ cắ a rắ ng Ái Ân, hắ Than Thắ , thắ Cam Ly lúc nào cũng gắ i cho tôi mắ t nắ m đau chắ a rắ t, nắ i tắ i hắ n khó quên. Cái thành phắ xinh đắ p nên thắ đã làm cho tôi nhắ n thắ c đắ c thắ c tắ rắ t phắ phàng, lắ nh lúng đắ n tàn nhắ n. Dù sao đi nắ a, tôi vắ n yêu thắ ng Đà Lắ t, nâng niu giắ c mắ ng đắ u đắ i cắ a tôi. Kắ nắ m dù có đắ n đau, chua xót, nhắ ng không bao giắ lắ bắ mình:

“Con đắ ng phắ núi mù sắ ng
Đã xa nhắ ng mãi vắ n vắ ng đắ sắ u.”

Còn bao nào đi qua cũng đã rồi nhỡ ng tàn phá, tan hoang, đổ nát. Lòng người cũng không tránh khỏi nhỡ ng tiếc nuối, đau đớn. Đà Lạt bao giờ cũng giống như nơi nhỡ ng kẻ niềm thì niềm thì u. Một hình ảnh nhỡ cũng đã gửi cho tôi nơi nhỡ thì nhỡ ng về thành phố mình thì nhỡ ng muôn trùng xa cách.”

Tuy buồn thì, dù mái tóc đã đổi màu, nhỡ ng QUỲNH ANH vẫn mong có dịp trở lại chốn cũ nơi ghi nhớ u sầu của mình trong con tim. Phải chăng nhà thơ muốn đi tìm lại “thứ đau thì nhỡ ng” của tuổi thanh xuân ngày nào?:

“Nếu có một ngày được trở về quê cũ, nơi tôi muốn về thăm nhà tôi và n là Đà Lạt. Tôi ao ước trở về để nhìn lại một quãng đời gây thì thì a trở về. Ngày đó, tôi sẽ lên đồi nh Lâm Viên, tìm nhỡ ng cây thông cao, cao vút chạm vào nhỡ ng đám mây lang thang trên nền trời xanh ngớt, tan loãng trong không gian cùng với gió mát ngày xanh của tôi. Bên gốc thông già tôi sẽ suy nghĩ về cái thông của trở n gian. Mộng và thì c rồi t gửi nhau nhỡ ng xa cách muôn trùng. Mộng mong manh. Tình đổi đi thay, phủ phàng. Tôi sẽ được nhìn nấu trong cái vùng sương khói lênh đênh đó mà sương bi, héo hắt:

“Khói sương ng mờ mờ t đọt trời
Lá vàng phấp kín mờ thì tóc xanh
Gió mát ng xa đã mong manh
Nếu còn thì nhỡ ng sao đành lìa xa.”

**(Trích: “ĐÀ LẠT NGÀY THÁNG CŨ”
Sơ n ghi : LS. Ngô Thế ng Giao)**

GHI CHÚ: Tác phẩm thơ của cùng của nhà thơ Quỳnh Anh là “MỘT THOÁNG CHIÊM BAO” (2007). Tác thay mình trở về quê cũ và thăm viếng Đà Lạt của thành thì nhà thơ của chúng ta đã vĩnh viễn xa lìa nhân thế. Nhà thơ qua đời tại Virginia, USA vào cuối tháng 7 năm 2012 hưởng thì 81 tuổi.